

KIS NEMZET

IRÉN VENDÉGEI. (Lásd a 391. l.)

A B U J Ó S D I.

— Beszély. —

(Folyt.)

MILIKE bent a szekrényben meglepetve hallotta ezen szavakat s kíváncsi volt megtudni, mi az a titok, a miről a két fiu beszélni akar; de másrészt azt sugta valami benső hang, hogy nem illik, nem szabad ám másokat meglesni, titkaikat kihallgatni s ezért Milike elhatározta, hogy ujjai-val bedugja füleit és így nem fog hallani semmit sem.

Hanem hát Milikénélépen úgy, mint sok kis leánynál inkább megvolt a jó szándék, mint az erős akarat s nehány percz mulva már nem birt ellenállni kíváncsiságának s ilyenformát gondolt:

„Csak egy perczig . . . csak egy mádpsoerczig fogok hallgatózni, csak azt szeretném tudni, miről beszélnek; aztán majd ismét bedugom füleimet.“

De épen mikor erre az egy másodperczre hallgatózott, Zsiga e szavakat mondá ott kint:

„Azért mégis kár volt ám annyira elbusulnod magadat, kedves Alikám . . . Hát aztán, ha haragszik is Milike, mi baj? Engemet ugyan nem nagyon bántana egy ilyen kis pisze libácska haragja.“

Ez már mégis sok! Így beszélni rólam, nővéréről . . . én pisze . . . meg libácska . . . ! No jó! Most már csak azértis meghallgatom, mit beszélnek.

Ilyenformát gondolt Milike s a szekrényajtó egy repedéséhez illesztve fülét, hallgatózott. Épen Aladár szólt:

„Nincs igazad, Zsiga. Milike a legkedvesebb leányka s irántam mindig igen nyájas, barátságos volt, — legalább addig a szerencsétlen papagáj-históriáig. Hanem meg nem foghatom, hogy azóta mért változott meg annyira, mért nem akar semmikép kibékülni. Hiszen ha szándékosan öltem volna meg kedvencz madárkáját, vagy ha nem siettem volna bizonyítani, hogy nagyon sajnálom elkövetett ügyetlenségemet, — no, akkor még volna oka ilyen makacs haragra. De hidd el, Zsiga, inkább leszurtam volna kis pony-paripámat, vagy vízbe dobtam volna szép kis puskámat, mint hogy Milikének szomorúságot okozzak.“

„Kedves barátom, semmi szükség elöttem ezt bizonyítgatnod; ismerlek én jól, tudom, milyen jó fiu vagy. Az egész dologban inkább én vagyok hibás, mert kissé tovább vittem a tréfát, mint kellett volna.“

„Te? Hogy jutnál te belé ebbe a dologba?“

„Mindjárt megtudod. Emlékszel, hogy akkor, midőn a papagáj szerencsétlen halála történt, Milike nem volt itthon s te elmentél, mielőtt hazajött volna. Mikor aztán kedves madárkáját halva találta, nagyon megharagudott és szászor is mondogatta, hogy ha nem kérsz tőle ünnepélyesen bocsánatot, soha sem beszél veled többé. Mindjárt másnap érkezett a te leveled, melyben kérted Milikét, hogy bocsásson meg. A levél legelőször az én kezembe került s ekkor az a bolondos gondolatom támadt, hogy mert Milike oly nagyon várja a

bocsánatkérést, most csak azért is épen az ellenkezőjét kapja; kivettem leveledet s helyette irtam egy gunyos verset a papagáj halálára és ezt adtam Milikének.

„Micsoda? hát az én leveletem meg sem kapta?” kiáltott Aladár meglepetve s majdnem haraggal.

„Fájdalom, nem kapta meg. Másnap át akartam neki adni, de hirtelen vissza kellett utaznom az iskolába; igaz, onnan irhattam volna Milikének, de valóban nem hittem, hogy az a bolondos kis leány olyan komolyan vegye a dolgot s egy egész esztendőig tudjon haragudni. De most, amint hazaértem és láttam, hogy még mindig nem állott helyre köztetek a béke, elhatároztam, hogy majd közbelépek és rendet csinállok.”

„Milike tehát még mindig azt hiszi, hogy én afféle durva, rossz fiú vagyok, aki nemcsak szomorúságot okoztam neki, hanem még ráadásul ki is gunyoltam?”

„Biz az úgy van. Hibás vagyok, megérdemlem, hogy jól megczibálj, kedves Alim. De ha megbocsátsz, még ma este jóváteszek mindent, őszintén megvallom Milikének, mit tettem. Meglásd, minden jó lesz ismét, mert az én kis hugom jó leányka ám s megbocsát még nekem is, pedig én csakugyan nem érdemlem.”

„De hát most hogyan fogjunk hozzá?”

„Bizzad reám az egészet. Te maradj itt, én majd megkeresem Milikét, és idehozom, — itt aztán megkötjük a békét. Mindjárt itt leszek.”

„Nagyon jó lesz. Hanem aztán jól megmagyarázz ám Milikének mindent...

ne gondoljon többé rólam olyan rosszkat . . . ne haragudjék többé . . .”

„Ne tarts semmitől, majd iparkodom jóvátenni, amit rontottam. Csak maradj itt nyugton, ha ugyan nem félsz itt maradni az elátkozott szobában, a hol kisértetek járjak.”

„Bolondság! Nem hiszed talán, hogy olyan együgyű vagyok és hiszem az efféle meséket?”

„No hát jól van, maradj itt, én sietek Miliért, rögtön visszatérek.”

„Csak siess . . . hanem zajt hallok a tornáczon . . . talán már megtalálták Milikét és elővonták rejtekéből. Menjünk, nézzük meg.”

„Menjünk!”

A két fiú távozott s menetközben még beszéltek valamiről, de Milike már nem hallhatta, miről s nem is igen figyelt többé, mert most már arra gondolt, hogy kilépjen rejtekéből.

„Én bizony nem rejtőzöm itt tovább,” monda magában. „Fontosabb dolog van most . . . szegény Aladár! Milyen igazságtalan voltam iránta, . . . de hát nem tudhattam, hogy Zsiga olyan boszantó csinyt követett el. Megyek utánok és szépen békét kötünk.”

Épen e pillanatban ment ki a két fiú a szobából s hallatszott, hogy az ajtót kulccsal bezárták.

„Mi az? Kulccsal zárják az ajtót! Miért csukják be, mit rejtegetnek itt?” gondolá Milike ijedten. „Becsuktak engem is . . . hogyan jutok ki? Az ablak a kertre nyílik, akár egész éjjel kiabálhatok, míg valaki meghallja. Oh! bár ne is bujtam volna ide! No de

hiába, most csak menjünk ki elébb a szekrényből, aztán kiabáljunk.“

Ki akart menni, — de iszonyu rémületére ekkor vette észre, hogy nem tudja kinyitni a szekrény ajtaját. Az ajtó nem volt ugyan becsukva, — de a szekrényajtók zárja nem olyan mint a közönséges szobaaajtóké, nincs mindkét oldalon kilincs, — mert hát minek is volna belől? Erről Milike megfeledkezett, mikor magára huzta az ajtót és ez becsapódott. Most kétségbeesetten kapargált a záron, de hasztalan; nem lehetett semmikép megfogni és kinyitni.

Hideg veriték lepte el a szegény kis leány homlokát, minden tagja reszketett, s nem akarta, nem tudta elhinni a szörnyű valóságot, hogy **JOBB DOLGOZNI MINT KOLDULNI.** (Lásd a 399 l.)
van csukva, ki nem mehet a szekrényből.

„Segítség! Nyissák ki! Segítség!“
kiáltozó teljes erejéből; de nem hallotta senki, hangja kísértetiesen zengett a pusztá teremben.

Majd nekifeszíté kezét lábát az ajtónak, — de ez is hasztalan kísérlet volt; az ilyen régi szekrények sokkal erősebbek, hogysesem egy kis leányka

kifeszithetné az ajtaját sarkából; Milike majd véresre ütötte kezeit, de az ajtó csak nem engedett.

Szegény Milike! Ezek valának legszörnyűbb perczei egész életében. Feje kábult, szive hol összeszorult, hol sebesen dobogott; majd fölsikoltzott, majd elhallgatott s azt hitte, hogy csak álmodik, hogy mindez nem valóság. Pedig nem volt álom, hanem borzasztó valóság; be volt csukva a szekrényben, a félreeső, elhagyatott szobában, az elátkozott teremben, a menekülés minden lehetősége nélkül.

Midőn a rémület első rohamán kissé már tulesett, iparkodott összeszedni erejét és gondolkozni; némi halvány vigaszt nyujtottszámára az, hogy a szekrény ajtaján

egy nagy repedés volt, melyen át legalább annyi levegő bejuthatott, hogy nem kellett félnie a megfulladástól; egyszersmind pedig kinézhetett a szobába, melynek kő-koczká padlóját most a bevilágító hold fénye ezüstös színben csillogtató.

De a mint Milike ekként a fényes holdvilágot bámulta s gondolatai zavarban követték egymást, hirtelen eszébe jutott

a tö
besz
elbu
tak
borz
zok
keze
szav
ha
nem
mag
resn

a történet, melyet ma este Aladár elbeszél a szép Ilonkáról, ki szintén elbujt s kit évek multán halva találtak . . . E gondolatra szegény Milike borzadva omlott térdre, kétségbeesett zokogásra fakadt, majd imádkozni igyekezett . . . de rémületében alig találta a szavakat. Ha ő is itt találja halálát . . . ha úgy jár, mint szegény kis Ilonka . . . nem tudja kinyitni az ajtót, melyet magára zárt és szülei hiába fogják keresni szerte az egész kastélyban . . .

vége az éhségtől, kétségbeeséstől megtörve nyomoruságosan meghal itt, elhagyatva . . . oh borzasztó!

És mindazok a rémtörténetek is, melyek elátkozott szobában éjjenként járó kísértetről szóltak, mind eszébe jutottak most Milikének. Azelőtt, mikor néha nappal itt járt e szobában, nevette e meséket; de most, szörnyű helyzetében mindent igaznak kezdett hinni s rémülete annyira nőtt, hogy félig eszméletlenül rogyott a szekrény aljára.

(Vége követk.)

ELEVEN SIREMLÉK. (Lásd a 398. l.)

KHIVA ÉS A KHIVAI KHÁN.

(Képekkel a 392. és 393. lapokon.)

SOKFÉLE országban jártunk már együtt papiroson, kis olvasóim; menjünk most egy olyan országba, a hol nem nagyon bátorságos volna valósággal sétálni; hanem így messziről majd csak megbirkózunk a veszedelmekkel. E napokban épen Khiváról és népéről olvastam valamit s nektek is elmondok róla egyet-mást.

Ama roppant földterületen, mely a Kaspi-tó keleti partjától China határáig s az Aral-tó déli partjától Perzsiáig terjed, félig vad, bárangoló népek laknak, turkomanok, karakalpakok stb., kik életök nagyobb részét lóháton töltik, — még aludni sem szállnak le. elszunyókálnak nyeregben is. A földmiveléshez nem értenek, türelmök sincs hozzá, hanem csak birka és tevényájakat legeltetik s hajtják a pusztában egymástól messze távolban levő kutak egyikétől a másikhoz, a hol több vizet remélnek találni; közben-közben kirabolnak egy-egy arra tévedt utast, ha pedig egész utazó karavánt foszthatnak ki, akkor egészen boldogok.

E vad törzsek közül csak kettő alakított olyan-amilyen rendezett államot; az egyik Bokhara, melynek uralkodója Emir czimet visel, másik Khiva, melyben a Khán uralkodik. Még kevés idővel ezelőtt, ha európai ember elég vakmerő volt ezen országokba hatolni, nagy ritkán került vissza: vagy megölték, vagy rabszolgaságra vetették. Ha-

nem néhány esztendő óta az oroszok megtörték e vad népek hatalmát. Különben Khiva ellen Oroszország tavaly diadalmas hadjáratot viselt s a Khán kénytelen volt meghódolni és kötelezni magát, hogy évenként sarczot fizet a győzőnek.

A hadjárat e vad törzsek ellen a sivár pusztákon nagy nehézségekkel és veszedelmekkel jár s ha valaki elmarad a seregtől, azt a szerte kalandozó turkomanok bizonyynyal fölkonczolják. Egy tisztről, kin majdnem megesett e kellemetlen mulatság, következő történetet írnak:

A tiszt, szolgájával együtt valamikép elmaradt a seregtől, eltévedt a pusztában s az éj ott lepte meg őket. Az éjszakák pedig itt nagyon hűvösek, a tiszt tehát száraz galyakat gyűjtött, tüzet rakott s aztán ő és szolgája leheveredtek és elaludtak, lovaikat néhány lépésnyire egy fához kipányválták. De alig aludtak egy-két órát, midőn a lovak toporzékolása és nyerítése fölriasztá őket. Fölugrottak s a lovakhoz siettek, melyek gazdájok láttára elcsöndesedtek. Szép holdvilágos éj volt, de nem látszott semmi, a mitől a lovak megijedhettek volna; pedig valamitől mégis megijedtek.

A tiszt hirtelen földre hajolt és fülét a földhöz érintve figyelt, — és ime, tisztán megkülönböztethető, hogy nyugat felül lovas-csapat közeledik; a lódobogást, mely fent a légben még nem hallatszott, a földre hajolva már lehetett hallani.

„Gyorsan lóra!” kiáltott a tiszt.

„A tüzet észrevették a turkománok s erre tartanak. Meneküljünk, ha lehet.“

Egy pillanat alatt nyeregben ültek s szélgyorsasággal nyargaltak a sivatagon végig azon irányban, melyben gyanításuk szerint tanyázni kellett az orosz hadseregnek, melytől elszakadtak. Lovaik pompásan futottak s így volt reményök, hogy menekülhetnek; azonban a turkománok pusztai lovai is kitűnően futnak s roppantul győzik a legsebesebb hajtást is; mindig közelebb-közelebb hallatszott az üldözők zaja s midőn hajnal felé a tisztt hátrapillantott, a szürkületben, már jól látta a nagy turkomán csapatot. Közel jutottak egészen.

Most hát élet-halál attól függött, kinek lova bírja gyorsabban. Az üldözők véresre sarkantyuzták lovaikat s a derék állatok lihegve, tajtékozva röptültek tovább és tovább; hanem az ellenség mégis mindinkább közeledett s végre már kiáltásukat is hallani lehetett.

Egyszerre egy nyíl röpült el a tisztt feje fölött. Tehát már ily közel vannak! A tisztt visszafordult és pisztolyából futtában lött; egy turkomán halálosan találva bukott el, aztán egy másik, harmadik is. De ez mind nem használhatott, mert az üldözők sokan valának.

Néhány perczzel később a tisztt és szolgálója vad ordítás kitörését hallották, azután pedig mintha az üldözők hátramaradtak volna. Pedig most annál jobban folytathatták volna az üldözést, mert a nap épen e pillanatban előbukant és aranyos sugaraival elárasztá a földet.

A tisztt csak nyargalt tovább szolgálójával, de a turkománok zaja nem hallatszott többé. Csakhamar eltűntnek látszott minden veszedelem s az üldözők kissé lassíták futásukat s egy-két óra múlva szerencsésen eljutottak a táborba társaikhoz.

De hát mért hagyták abba a turkománok az üldözést épen mikor legjobban folytathatták volna? Hiszen csak még egy percz, és elfogják ellenségeiket.

A nap felkölte mentette meg a tiszttet.

A mohamedánok vallása azt parancsolja, hogy reggel, mikor a nap fölkel, le kell borulni a földre és imádkozni. A mint tehát most a nap fölkel, az üldözők dühösen fölörditottak, mert abba kellett hagyniok az üldözést. Leszálltak a lóról, imádkoztak s ezalatt a mi tiszttünk megmenekült.

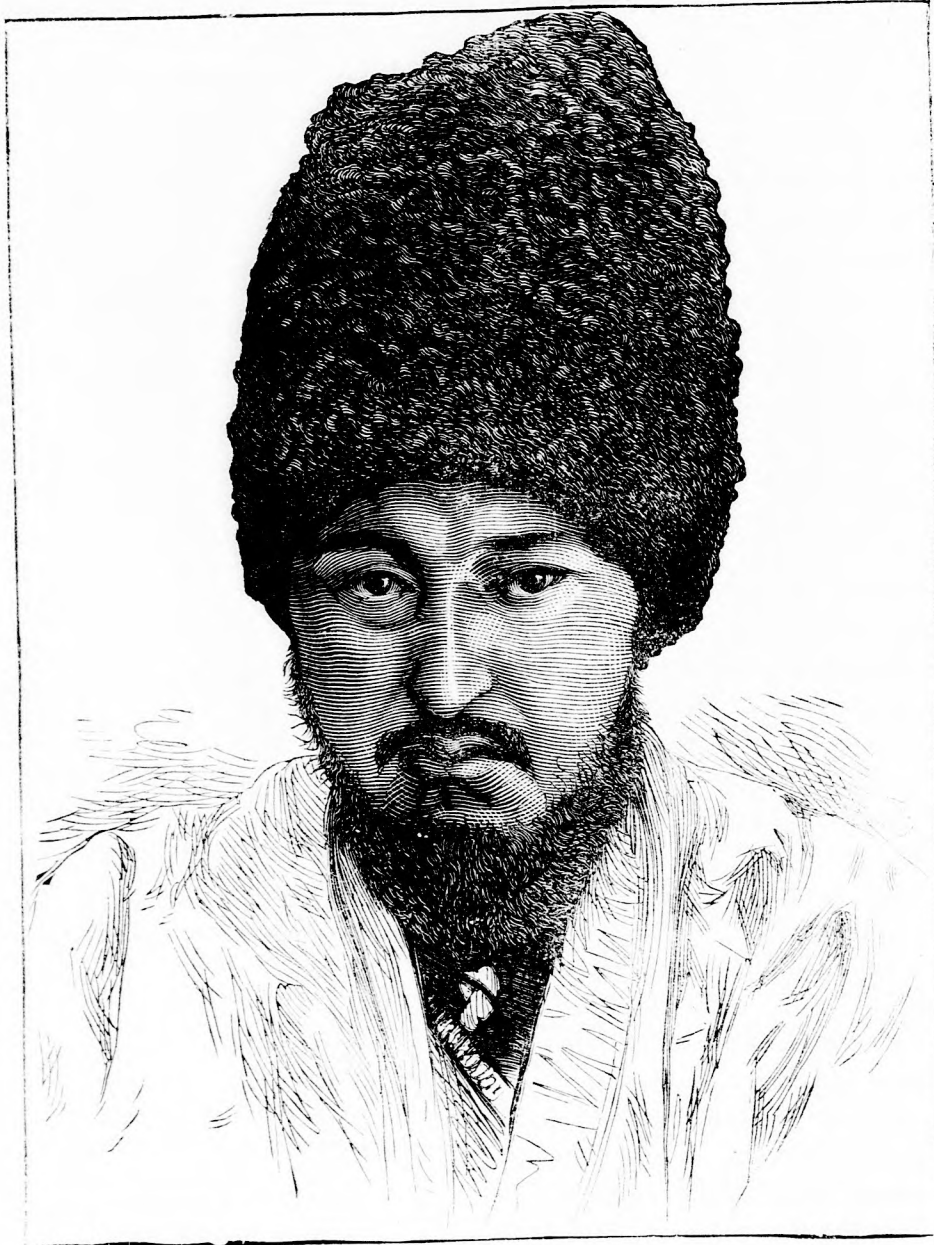
IRÉN VENDÉGEI.

(Képpel a czimlapon.)

MEG VAN főzve már a kávé,
(Vagy bizony tán csokoládé?)
A vendégek összegyűltek
S amint illik, lecsücsültek.

Egyik vendég a kis bábu,
A másik meg a kis kutyú.
Nagy okosan várják, lesik,
Gazdasszonyuk mit ad nekik.

Azaz, csakis a kutyácska
Az, ki az uzsonnát várja.
A bábu nem gondol vele,
Nem éhes, hát van türelme.

KHIVA ÉS A KHIVAI KHÁN. (Lásd a 390. l.)

„A TISZT VISSZAFORDULT ÉS PISZTOLYÁBÓL FUTTÁBAN LÖTT.” (Lásd a 391. l.)

BORISKA
a
TÜNDÉRORSZÁGBAN.

— M e s e . —

(Vége.)

GÁBOR tehát megkísérlé behatolni a barlangba, nem ijedt meg a sok ijesztő hirtől, mely e barlangról szárnyalt; hanem minden kísérlete hasztalan volt; csónakjával nem köthetett ki a barlangnál. Rettenetes kavargó örvény tajtékzott és tombolt épen a barlang előtt, a hullámok dühösen csapkodtak ölnyi magasra, lehetetlen volt még csak közel is férni s Gábor sokszor órahosszat küzdött hiába a vad habokkal és mindig eredmény nélkül kellett a másik partra visszatérnie. De azért még sem csüggedt s eltökélte, hogy addig próbálgatja a szerencsét, míg egyszer valamiképp sikerül. Addig is kunyhót épített magának a tó partján s halászzal tölté az időt, ha már nagyon kifáradt a kavargó örvény elleni küzelemben.

Egy napon ismét halászatott és mialatt a hálót a vízben tartá, elgondolkozott, hogyan és miképen juthatna be abba a barlangba és onnan Tündérországba testvére megszabadítására. Egyszerre a háló úgy megrándult kezében, hogy majd kibukott a tóba.

„Ohó! ez ugyan jó darab hal lehet,“ gondolá Gábor.

Nagy erőfeszítéssel föl vonta a hálót; de mikor megpillantá a halat, akkor bámult csak igazán; nem csak óriási nagy volt az, hanem egész testét csillogó arany pikkelyek fődték,

fején pedig valóságos korona volt. Gábor bámult, de már csak beemelte a halat a csónakba, — hát amint a hal szárazra jutott, egy pillanat alatt szép öreg ember lett belőle, fején arany koronával.

Mi tagadás benne, Gábor bizony kissé összeborzadt; de csakhamar visszanyerte bátorságát s erősen összefogva a hálót kérdé:

„Ki vagy? Beszélj!“

„Foglyod vagyok . . . ne félj, nem bántalak. E tónak és halainak királya vagyok, a vízben hatalmas, de ha szárazra jutok, minden erőmnek vége. Kérj tőlem bármit, gazdaggá teszek, — csak bocsáss vissza a vízbe.“

„Jól van,“ felelt Gábor, „ha hatalmadban áll megtenned, amit kívánok, szabadon bocsátalak. Oda, abba a barlangba s onnan Tündérországba akarok jutni; ha megsegítesz, hogy az örvényen átjutok, szabad lész.“

„Oh, ez legkönnyebb. Emelj engemet ki a vízbe és ugorj utánam, én aztán elviszlek a barlang szájáig. És fogd e pikkelyt, — ha visszakerülsz Tündérországból a barlangba, dobd e pikkelyet a vízbe s én rögtön itt leszek és visszasegítlek a másik partra.“

Gábor nagyon habozott, kivette a vén tókirályt a hálóból s beeresztette a vízbe, maga pedig utánaugrott. Mikor mindketten a vízben valának, a tókirály ismét hallá változott s így szólt:

„Most kapaszkodjál jól belém!“

Aztán uszni kezdett s bármint tombolt, kavargott a hullám, a hal szé-

pen keresztülvitte rajta Gábort egészen a barlang szájáig s itt Gábor szerencsésen kiugrott a szárazra.

Gábor kissé körülnézett, de nem látott semmit . . . koromsötétség volt körülötte; csak egy helyen látszott úgy, mintha nyílás volna s messze, végtelen messze egy piczinyke világos pont intene. Gábor nem habozott, mert úgy sem tehetett egyebet, mint hogy jobbra vagy balra meginduljon. Ment tehát ama nyílás felé s egy szűk, hosszú tornácba jutott; ment mendegélt sokáig s a szűk tornác csak nem akart véget érni. De Gábor nem lankadt, órákig gyalogolt szaporán és el volt határozva, hogy bármeddig is tart, de végére jár a dolognak.

* * *
Mialatt kint a közönséges emberek közt szokott módon folyt a világ, Boriska szép nagy leánynya nőtt Tündérorszámban. A tündérkirályné pompás palotát építtetett számára s a bölcs Pipike tündért rendelte melléje nevelőnének, úgy hogy Boriska mindenféle szép és okos dolgokat nagy bőséggel tanulhatott. E mellett volt mindene, a mit csak szive, szeme kívánhatott; a kastély körül gyönyörű kert pompázott s itt örökké tavasz volt, virágok örökké illatoztak, a madarak örökké zengedeztek. Boriska tehát boldog lehetett, és boldog is volt, ámbár, tudja isten mért, mikor úgy magányosan sétált a kertben, valami sajátságos érzés fogta el, mintha vágyakoznék innen el valahová, mintha visszaemlékezni akarna valamire, ami nagyon, nagyon régen volt, valakire, a

kit nagyon szeretett, — egy szóval, mintha más valahol lehetne csak igazán boldog.

Persze hasztalan iparkodott megmagyarázni magának, mit kívánna; hiszen alig volt három éves, mikor elragadták, s itt egymaga volt földi lény a tündérek között; azt látta, hogy ő nem olyan, mint a többiek, de hogy kicsoda és micsoda, azt nem tudhatta.

A tündérek mind nagyon nyájasak valának Boriska iránt, sőt hódoltak neki, mert tudták, hogy királynéjok gyermekénekfogadta. A tündérkirálynénak nem volt gyermeke s a többi tündérek közül nem akart egyet sem örökbe fogadni s utódjának választani, nehogy irigység támadjon Tündérorszámban. Ezért hozott idegent, egy közönséges földi leánykát, a kit tündérré változtatni hatalmában állott. Csakhogy ehhez két feltétel volt szükséges: először, hogy az anya, kit nek gyermekét elragadta, fogadja el az aranyat, melyet a gyermek helyett talál; másodsor meg, hogy a gyermek soha se kívánozzék többé vissza az emberek közé.

Aggódva látta a tündérkirályné, hogy a két föltétel közül egyik sem akar teljesülni; minden évnek azon napján, melyen Boriskát elragadta, újból küldött dus kincseket Zsuzsa asszonynak, de ez soha sem nyult hozzá; Boriska pedig, ámbár nem emlékezett, honnan került ide, mégis vágyakozott el más valahová, maga sem tudta hová. De mégis reménykedett a tündérkirályné, hogy majd ha Zsuzsa asszony megvénül és nem bir dolgozni, egyszer szépen csak

elfogadja az aranyat, Boriska pedig idővel majd abbahagyja titkos vágyakozását.

Igy álltak a dolgok Tündérorszá-
ban, midőn egy napon Boriska épen a
kertben rózsát szedegetett s messziről
erősen dobbanó léptekre lőn figyelmes.
Ez nagyon meglepte, mert a tündérek
lépteit nem lehet hallani; tehát idegen-
nek fell közeledni. Kitekintett s ime,

csakugyan egy ismeretlen alak közele-
dett, egy szép, természetes legény, kihez
hasonlót Boriska itt a Tündérorszá-
ban soha sem látott. Az idegen pedig, mi-
kor megpillantá Boriskát, szintén meg-
döbbsent s aztán gyors léptekkel sietett
feléje, megállt előtte és nézte sokáig.
végre pedig megszólalt:

„Nem csalódom, ő az! Egész Tün-

A TROJKA. (Lásd a 399. l.)

dérországot összejártam s nem találtam
senkit, a ki hozzánk emberekhez hason-
litana, csak most e leányt. . . és meny-
nyire hasonlít édes anyámhoz! Ugy-e,
te vagy Boriska?”

Boriskát, mióta Tündérorszá-
ban volt, soha sem nevezte senki nevén s
igy már ő maga sem tudta nevét. Ha-

nem mikor Gábor kimondta, — mert
Gábor volt az az ifju, — akkor Boris-
kában fölébredtek gyermekkori emlékei,
mintegy álmokép tünt föl szemei előtt,
a jó anya, testvére, ki ölében hordta s
igyekezett összeszedni a homályos em-
lékeket.

„Boriska . . . Boriska . . . azt hi-

szem-e nevet sokszor hallottam hajdan . . . de nagyon régen . . .“

„Oh, most már bizonyos, hogy te vagy az én kedves húgom . . . hát reám nem emlékszel?”

„De már emlékszem . . . te Gábor vagy!”

A két testvér összeölekezett s épen ekkor ért oda a tündérkirályné, ki ször-

nyűködve látta, mi történik s fenyegető hangon szólt Gáborhoz:

„Vakmerő idegen! Hogyan merészelsz ide betörni s beszélni az én leányommal? Jöjj leányom, ne beszélj ezzel a gyarló halandóval, ki el akar tégedet csábítani; de hiába akar, nincs hatalma, ha te nem akarsz menni!

„De Boriska akarni fog!” szólt

TENGERI MALACZ. (Lásd a 398. l.)

Gábor. „Oh Boriskám, ha tudnád, mennyit sirt érted jó édes anyánk! Ez a gonosz tündér kincsekkel, gazdagsággal akarta kárpotolni, de édes anyánk inkább szegény maradt, hogysem eladja gyermekét.”

Boriska szemei könybe lábadtak s meghatottan szólt:

„Igen, én visszatérek hozzá, csak ott leszek boldog. Nem kell a tündéri

hatalom, — lemondok róla szívesen, csak szeretett anyám szomorúságát eloszlathassam.”

A tündérkirályné látta, hogy hasztalan minden kísérlete. Boszusan elröpült tehát, Gábor és Boriska pedig azonnal utnak indultak s hosszas gyaloglás után eljutottak a barlang szájához, a kavargó örvény elé. Boriska megijedt, hogyan fognak itt keresztül

jutni; de Gábor elővette a király halpikkelyét s bedobta a vízbe. Rögtön ott termett a tó királya s Gábor átkarolva Boriskát, beugrott vele a vízbe és a tókirály segélyével minden baj nélkül átuszott vele a másik partra.

Mondanom sem kell, hogy mikor Gábor és Boriska hazaértek s Boriskát megismerték szülei, olyan öröm lett, hogy alig fértek a házban. A szomszédok is mind eljöttek és örültek s dicsérték Gábor testvéri, fölladozó bátorságát. Nagy áldomást is csaptak az nap este és azóta boldogan élnek még mai nap is, ha ugyan már meg nem haltak.

TENGERI MALACZ.

(Képpel 397. lapon.)

JAJ TE ostoba állatka,
Te kis tengeri malacz!
No te butácska, mozdulj hát! —
Ugyan már mért nem szaladsz?

Itt ülsz veszteg! Bámulod tán
Tekintélyes körünket?
Ugy látszik, hogy a nagy szobánk
Talán bizony szűk necked!

Ugy látszik, hogy társaságban
Nem fordultál meg sokat
S nyilván elevennek nézed
A csóngetyüs kis nyulat.

Furcsa, tudatlan legényke
Vagy bizony te kis kocza,
Kis tengeri disznócskának
Icziny-picziny malacza.

Meghalt anyád? No, ne búsulj!
Jól vezérelt végzeted —
Tejecskével, salátával
Nevelünk föl tégedet.

I D A B O L T J A.

(Képpel a 400. l.)

ISTEN hozta, kedves szomszéd,
Kivánok szép jó napot
Alázatos szolgálója —
Nos, mivel szolgálhatok?

Van itt füge, narancs, citrom,
Van mandula és dió,
Van Szent-János-kenyérke is,
Van mozsolya, mogyoró.

Sokfélével szolgálhatok
Kedves szomszéd uramnak,
De siessen a vásárral,
Sok a vevőm ugyancsak!

Mennyit tetszik parancsolni?
Öt krajczáron? Piczulán?
Avagy többre van szüksége?
Száz forinton is talán?

Ah, vagy ugy! Nincs apró pénze!
Tyű, biz ez bajos dolog.
No de se baj! Most ez egyszer
Legyen, hitelbe adok.

ELEVEN SIREMLÉK.

(Képpel a 389. l.)

HAZÁÓTÓL messze, mélyen, nagyon mélyen,
Nyugoszik a vándor a földnek ölében.
Porladozó testét nem jelöli márvány,
Fejfa van a sírján, ottan pihen árván.

Azaz nem is árván, nem is elhagyottan,
Hűséges kutyája buslakodik ottan,
Csak ez egy teremtés az ő gyászolója,
Egyedüli hive, holtig siratója.

Gyászolja, siratja — nincs is nála hívebb —
Napestig gyászolja gazdáját a hű eb.
Őrzi a sírt és nem távozik mellőle,
Őrizé is addig, amig ki nem dőle.

Hajh, kiddőle, meghalt! Megrepedt a szíve.
Meghalt gazdájának sírján fekszik hive.
Kinek földi nyomát csakis maga jelzé —
Bátran temessétek a holt vándor mellé.

A T R O J K A.*)

(Képpel a 396. l.)

Muszka embernek is jó volna ám lenni.
Hogy ha nincsen kedve gyalogjába menni :
A trojkája elé három gyors csikót fog,
És a sikos havon mint a vihar robog.

Mint a vihar robog, mint a szélvész száguld,
Mint a tükör sima a jó fagyos szánut.
A karikás pattog, a csörgetyű csörren,
A lónak patája csakugy csattog, dörren.

Repül a szán gyorsan, nyoma alig látszik,
Lovak sörényével a hideg szél játszik ;
A hideg szél játszik, pedig a lovaknak
Szügyéről a tajték hajjai szakadnak.

Egyszerre üvöltés. Mi lehet? Tán ordas ?
Csakugyan amarról vágat a vad farkas.
A lovak horkannak . . . hol a puska? Gyorsan!
Egy durranás — a vad ott terül le holtan.

Az ordasnak párja rohan most előre —
Muszka, ezt a dolgot ne vedd enyelgőre !
De a három csikó mint a vihar száguld —
A kifáradt ordas messze kullog hátul.

J O B B D O L G O Z N I, M I N T K O L D U L N I.

(Képpel a 388. lapon.)

MILYEN kár, hogy ez a szegény fiu
nem tanult dolgozni a helyett, hogy
most rongyosan itt kolduljon az ajtó
előtt!

Egy koldus nagyon könyörgött egy-
szer néhány krajczárért, mert, ugymond,
már két napja nem evett. Egy ur adott
neki néhány krajczárt, de azt is mondá :
„Ha dolgozni akarna, nem kellene két
napig éheznie ; higye el, a munka jobban
jövödelmez a koldulásnál.“

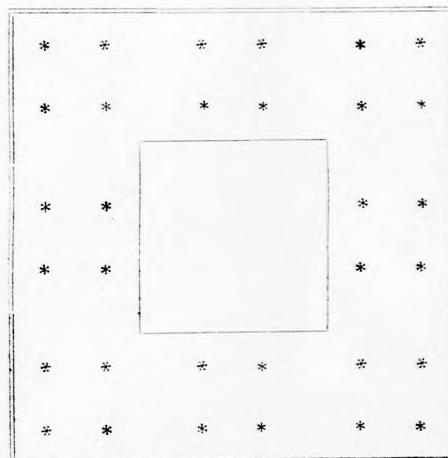
A koldus meggondolta a dolgot.

*) Muszka szán.

Nem volt ugyan erős ember, de hát
valamit mégis csak dolgozharott.

„Ha más nem, lehetek rongyszedő.“
És a nagy városban, melyben ed-
dig koldult, ezután szedegette a ron-
gyokat az utcán, s mikor már volt
jó csomó, eladta egy papirgyárban ;
ekként volt néhány forintja s ezzel már
egy kis kereskedést kezdett ; összevá-
sárolt más rongyszedőktől is minden
rongyot ; nem sokára már egész nagy
raktára volt, és végre papirgyárat szer-
zett, s gazdag emberé lett. — De el
is mondja azóta mindenkinek, hogy
jobb dolgozni mint koldulni.

S Z Á M T A N I F E L A D V Á N Y.

Hollós Mátyás királyunknak volt egy pompás
tükre, melynek mindegyik oldalát 12 gyémántkő
ékité olyformán, mint ezt az ábra mutatja. Egy
olasz ötvös, ki a király udvarán nagy ügyesség
hírében állt, ajánlkozott a köveket lefejtetni s a
tükört megtisztítani. Az olasz azonban négy
darabot a drágakövekből magának tartott meg,
a többit pedig úgy illeszté vissza, hogy a keret
mindenik oldalán mégis 12—12 gyémánt volt
látható. Kérdés, az olasz hogyan illeszté vissza
a gyémántokat?

(Megfejtése a jövő évnegyed 1-ső számában.)

IDA BOLTJA. (Lásd a 398. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Pest, bálvány-utca 9 sz
 Nyomatott Deutsch testvérek könyv- és könyvnyomdai műintézetében Pesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
 Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.